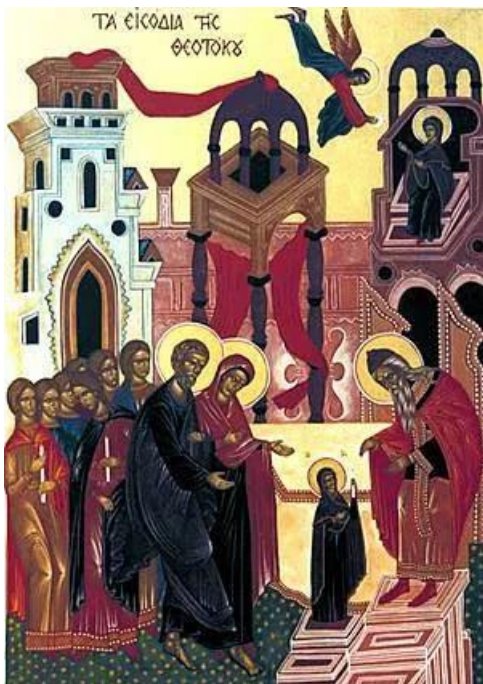

Свято на честь Пресвятої Богородиці. Введення во Храм Пречистої Деві.

Свята в честь Пресвятої Богородиці в нашому церковному календарі займають перше місце після свят Господніх. Головне завдання Богородичних свят – це показати нам велич, гідність і святість Пречистої Діви Марії, Її роль у відкупленні людського роду та заохотити нас до її вшанування і наслідування. Найбільші Богородичні Свята, такі як Різдво й Успіння, говорять нам про перші та останні хвилини Її

життя на землі. Одиноким святом, яке нам висвітлює дитинство Пресвятої Богоматері – це свято **Введення в храм**, яке святкуємо 4 грудня. В багатьох Богослужіннях воно має назву: «Вхід у храм Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіві Марії». Свято Введення хоче нам відкрити деякі таємниці з дитячих років Пречистої Діви Марії, Її виховання у святині та Її приготування до найвищої гідності: бути Матір'ю **Божого Сина**. Роздумуючи над цим святом, звернімо нашу увагу на три речі: на його історію, його особливості Богослужіння та його духовне значення для нас.

Історія свята

Святе Євангеліє нічого не говорить нам про подію **Введення в храм Пресвятої Богородиці**. Це свято, як і свято **Різдва й Успіння Божої Матері**, засновано на традиціях Церкви й на апокрифічних книгах, передусім Протоєвангелії Якова і Євангелії Матея (Матвія) “Про Різдво Пречистої Діви Марії”. З цих джерел довідуємося, що батьки Пречистої Діви Марії св. Яким і Анна будучи бездітними, дали обіцянку, якщо в них народиться дитина, то віддадуть Її на службу Богу у Єрусалимський храм. Господь Бог вислухав їхні молитви і дав їм доньку. Коли їй виповнилося три роки, батьки привели Її до храму і віддали в

руки первосвященника Захарії, батька св. [Івана Предтечі](#). Тут Пресвята [Богородиця](#) перебувала тривалий час аж до заручин з св. Йосифом.

Свято Введення належить до 12-ти великих свят. Воно має один день перед- і чотири дні післяпразденства. Про нього маємо згадки від V-го ст., але треба було аж кількасот років, поки воно стало загально поширеним по цілому Сході. З проповідей на цей день Константинопольських патріархів, Германа (715-730) і Тарасія (784-806), виходить, що свято Введення було встановлено у VIII ст.. Синайською Євангелією з VIII ст., котру подарував до синайського монастиря цісар Теодосій III (715-717), між дванадесятми згадує і свято Введення. Це свято мають і грецькі Богослужбові книги з IX-го століття. із IX ст. його починає святкувати вся Східна церква. Синайський Канонар (збірник церковних законів) з IX-X ст. подає свято Введення під такою назвою: «Свято Пресвятої Богородиці, коли була приведена в храм Божий, маючи три роки». [Типікон](#) Великої Константинопольської Церкви (IX-X ст.), хоча не подає ані апостола, ані євангелії на цей свято, але день 4 грудня поданий як: «Собор Святої Богородиці, коли була передана своїми батьками і приведена у храм Господній від трьох літ». Евергетицький [Типікон](#) з XI ст. має службу Введення з-перед і післяпразденством. Службу на цей свято склали Григорій Нікомедійський (IX ст.), Василій Пагаріот і Сергій Святогорець.

На Захід свято Введення прийшло досить пізно – аж наприкінці XIV ст., а в половині XV ст. поширився по цілій Європі. Західна церква святкує свято Введення 21 листопада.

Особливості Богослужіння свята

Богослужіння цього дня в радісних і веселих тонах оспівує подію входу в храм, прославляє гідність **Божої Матері** та звеличує велику жертву її батьків. Пісні й гімни цього дня дуже поетичні. Ця глибоко догматична поезія у прегарних порівняннях і символах оспівує Богоматеринство, Дівичтво, Святість і Заступництво Пречистої Діви Марії. Найчастіше славиться Вона тут, як Божий храм. Ось деякі порівняння зі стихир і канону [свята](#): “Ти храм Божий”, “храм

освячений”, “храм, що має вмістити Сина Божого”, “храм живий святої слави Христа Бога нашого”, “Боговмістимий храм”, “храм і палата і живе небо”.

В особливий спосіб прославляється тут її Дівицтво, Непорочність і Богоматеринство. Марія це “непорочна голубка”, “престіл святий”, “Дівиця непорочна”, “Богоневісна Мати Творця”, “Мати Слова життя”, “Невіста Бога Всецаря”, “єдина між жінками благословенна”, “Чиста Приснодіва”, “жива світлиця Божа”, “кивот святий, золота кадильниця, свічник і трапеза”.

Пресвята **Богородиця** входячи в храм, хоча роками дуже молода, але була зріла духом: “Трилітня тілом — сказано у третій пісні канона — багатолітня духом, ширша від небес і вища понад небесні сили, хай прославиться піснями Богоневіста”. Вона є сповненням пророцтв Старого Заповіту і слава Нового Заповіту: «Ти пророків проповідь, апостолів слава й мучеників похвала, і всіх земних обновлення, Діво Мати Божа. Тому празнуємо Твій у храм Господній вхід, Пречиста, співаючи кличемо: радуйся, Твоїми молитвами спасаємося»

Її входом радіє храм Господній, радіють ангели й люди: «Днесь Боговмістимий храм **Богородиця** у храм Господній приводиться і **Захарія** її приймає. Днесь святая святих радується, і хор ангельський таїнственно торжествує. З ними і ми днесь празнуючи, з Гавриїлом закличмо: радуйся, повна ласки, Господь з Тобою, Ти маєш велику милість» (Стихира вечірні).

З нагоди небуденного торжества в честь Богоматері **свята** Церква кличе всіх вірних до святкового ликування: «Прийдіть, усі вірні, — співаємо на стихирах литії — єдину непорочну звеличаймо, пророками проповідану і в храм приведену, перед віками wybranу Матір, що в останньому часі сталась Богородицею. Господи, її молитвами, подай нам Твій мир і велику милість».

Духовне значення свята

Про що нам говорить свято Введення? Яку духовну науку він нам дає? Свято Введення говорить нам найперше про радісну жертву **св. Якима й Анни**. Вони, свою в Бога вимолену донечку, самі приводять до храму на службу Богу. На каноні утрени **свята** у 8-ій пісні читаємо: “Анна колись приводячи Пречистий Храм (це є Марію) у дім Божий, голосно промовила і з вірою сказала до

священика: «Прийми сьогодні, дитину Богом мені дану, введи її у храм твого Творця і радісно співай йому: благословіть усі діла Господа».

Та не тільки батьки радо приводять свою дитину на Службу Богіві, але й Марія радо йде за голосом Божим і своїх батьків. Як **св. Яким і Анна**, так і Марія є для нас прегарним образом радісної жертви і служби Богіві.

Може ще ніколи ціла Христова Церква, не переживала такого великого браку покликань на священиків, монахів і монахинь, як сьогодні. Дух матеріалізму й секуляризму щораз більше й більше проникає в наші родини, тому щораз менше й менше маємо молоді охочої на жертву й посвяту для Бога, своєї Церкви й народу. Щораз менше в нас батьків, що за прикладом св. Анни були б готові сказати нашій Церкві: “Прийми дитину Богом мені дану”.

Ознакою глибокої релігійності якогось народу є не тільки його величаві й численні церкви й монастирі, але передусім його численні покликання, тобто священики, місіонери, монахи й монахині. Нічого не допоможуть нам навіть найкращі святині й золоті престоли, коли не матимемо священиків, що в тих храмах і на тих престолах приносили б Безкровну Жертву, уділяли б **святі Тайни** й голосили б Боже слово. Слуга Божий **митрополит Андрій Шептицький** каже: “Зрозумійте, що народові треба до спасіння ревних і святих священиків”. Брак духовних покликань у народі веде до повільного завмирання Церкви й духовного життя її вірних, бо духовний стан це серце й душа Церкви.

Де шукати розв’язки цієї важливої проблеми? Де властиво родяться і виростають духовні покликання? Найкращий городець, де ростуть і дозрівають покликання до священичого й монашого стану – це добрий християнський дім. “Добрий родинний дім — каже німецький кардинал М. Фавльгабер — це перша духовна семінарія”. А св. Церква часто називає родинний дім колицкою покликань. Каже статистика, що 50 відсотків духовних покликань відбувається між шостим і 14-им роком життя, це є в тому часі, коли дитина ще під повним впливом своїх батьків.

Дух жертви в родині для Бога і своєї Церкви це дуже важливий чинник у плеканні покликань. Без духа жертви нема любові ідеалів, бо жертва це мова

любви. Тому батьки повинні прямо від колиски виховувати своїх дітей до жертви й посвяти.

Та, на жаль, сьогодні небагато таких християнських батьків, які плекали б духа жертви в родині та ідеал духовного покликання. Зате багато в нас батьків, що в зародку вбивають голос покликання у серцях своїх дітей.

Майбутнє української Церкви й народу в дуже великій мірі залежить від того, як наші українські батьки виховують своїх дітей. Нам необхідні батьки, які за прикладом св. Якима й Анни радо благословили б своїх дітей на досконалу жертву для Бога, своєї Церкви й народу. Нам необхідна духовна молодь, що за зразком Пречистої Діви Марії радо йшла би за Божим голосом на службу Богу, Церкві й народу. І тільки тоді зможемо сміливо дивитися в майбутнє нашої Церкви й народу.